

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 978/2015
01.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.П., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката А.З., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 17/10 од 30.01.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 308/2015 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној 01.12.2015. године, већином гласова, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 17/10 од 30.01.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 308/2015 од 04.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 17/10 од 30.01.2015. године, између осталих, окривљени Б.П. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, те је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 308/2015 од 04.06.2015. године, одбијене су, као неосноване, жалбе браниоца окривљеног Д.П., браниоца окривљеног Б.П. и браниоца окривљеног Д.О. и потврђена пресуда Вишег суда у Београду К 17/10 од 30.01.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Б.П., адвокат А.З., на основу члана 483. став 3. у вези става 1. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости, због битних повреда одредаба кривичног поступка: из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. ЗКП; члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП; члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП погрешно означен у захтеву као „члан 430. став 1. тачка 11. ЗКП“ све у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји, побијане пресуде укине и предмет врати на

поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће на основу члана „422. став 2. ЗКП у вези члана 4. ЗКП“ донети одбијајућу пресуду, те да одложи извршење правноснажне пресуде у смислу члана 488. ЗКП.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Б.П. се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. ЗКП. Наиме, одбрана сматра да након доношења решења од стране истражног судије Окружног суда у Београду 28.01.1998. године, којом је кривични поступак против окривљеног Б.П. и др. правноснажно обустављен услед одустанка јавног тужиоца, није могао бити вођен кривични поступак, који је предмет оцене по овом захтеву, јер је по сада важећем ЗКП морао бити примењен члан 4. ЗКП којим је прописано правило *ne bis in idem*, односно да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен - као у овом конкретном случају у односу на окривљеног Б.П.

Такође, захтевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на: исказу окривљеног Д.П. датом без присуства адвоката, што по садашњем ЗКП а и по ЗКП из 2001. године, није законито, из ког разлога је исти исказ морао бити издвојен из списка предмета и на њему се не би могле заснивати побијане правноснажне одлуке; те се правноснажне пресуде заснивају на кривичној пријави, што је такође противно ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе захтеву браниоца окривљеног Б.П. оцењује као неосноване.

Пре свега, одредбом члана 197. Устава Републике Србије прописана је забрана повратног дејства закона и других општих аката: „Закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство. Изузетно, само поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона. Одредба кривичног закона може имати повратно дејство само ако је блажа за учиниоца кривичног дела“.

Надаље, из списка предмета произлази да су процесне радње, на које се указује захтевом, спроведене у поступку и по одредбама ЗКП који је био на снази у време њиховог предузимања, те се на тако прибављеним доказима пресуде могу заснивати. С`обзиром на то да су идентични наводи, као у поднетом захтеву, већ

истицани у жалби браниоца окривљеног Б.П. и да Врховни касациони суд прихвата разлоге жалбеног суда дате на странама 3, 4, 5 и 6 пресуде Кж1 308/2015 од 04.06.2015. године, као јасне, аргументоване и довољне, то на њих упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, поднетим захтевом се указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и 438. став 1. тачка 11) ЗКП али с`обзиром на то да наведене повреде нису предвиђене чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то о овом делу захтева Врховни касациони суд није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**